

Hij is niet bang om alleen te sterven maar hij is nog gezond. Dagelijks, stipt om 15.00 uur, verlaat hij zijn huisje en trekt hij naar boven (zo hebben we hem ook ontmoet). 50 meter onder de kraterrand gaat hij rusten op een bank en als er dan nog toeristen de krater willen afdalen dan maakt hij hen duidelijk dat ze moeten terugkeren want om 17.00 uur doet hij het hekken, dat toegang geeft tot de krater, slotvast.

Nadien brengt hij meestal nog een bezoekje aan zijn zuster die s' ochtends het hekken komt openen. Tevens ruimt Agustin de rommel van de toeristen op en beschermt hij de fauna en de flora. Voor deze diensten krijgt hij nu een kleine vergoeding van de overheid.

Vandaag doen we wandeling nr. 38 uit de Rother wandelgids. We hebben ons verdeeld in twee groepen zodat we onderweg elkaar kruisen en we de sleutels van de auto kunnen doorgeven zodat de ene groep de andere groep kan gaan ophalen met de wagen.

Deze wandeling voert ons door het dal van de duizend palmen in de Barranco van Fataga. De weelderige vegetatie hier is te danken aan het, op het eiland zeldzame, grondwater. Oude watermolens herinneren ons aan de verborgen bronnen.

Lut en ikzelf moeten nog wat wachten op Myriam en Jan die nog, met de wagen, onderweg zijn. We hadden afgesproken aan het bushokje maar tegenover het bushokje is toevallig een terrasje.....

Nadien verkennen we het kleine pittoreske bergdorpje Santa Lucia de Tirajana waar onder andere een museum gevestigd is in een soort kasteel. Evenwel is dit museum zelden geopend.

In het museum worden archeologische vondsten uit de omgeving tentoongesteld, zoals kunstvoorwerpen van de Guanchen, landbouwwerktuigen, lederwaren en skeletten.

In de buurt ligt het Fortaleza Grande, een rotsformatie in de mysterieuze vorm van een fort, waar de Guanchen voor de laatste keer stelling namen. Het verhaal gaat dat in 1483 veel Guanchen weigerden zich te bekeren tot het christendom en zich in plaats daarvan van deze rotsen gooiden, de dood tegemoet.

In een ander museum staat nog een oude biechtstoel. De dames hadden nood om hun zonden te biechten. Uren heb ik daar gezeten, zulke zondaars heb ik nog nooit ontmoet.

Boven op de top van de heuvel staat de Iglesia de Santa Lucía, die werd gebouwd in 1898 op de plek van een voormalige, 17e-eeuwse kapel. De indrukwekkende koepel van de kerk lijkt meer op een moskee als u het vanuit de verte bekijkt.

In de 19e eeuw woonden maar weinig mensen in dit dorp en ook nog eens her en der verspreid. Nadat het verbouwen van tomaten in de kustgebieden van deze gemeente werd geïntroduceerd en ook door de impact van de enorme toename van het toerisme in de jaren '60, nam de bevolking razendsnel toe.

Van alle dorpen die we op Gran Canaria hebben bezocht was dit één van de dorpen waarbij het liefde op het eerste gezicht was. De sfeer die dit dorp uitstraalt is geweldig. Overdag kun je bijna een kanonskogel afschieten op het moment dat de lokale bewoners hun siësta houden.

Ik heb op deze tocht drie koks ter beschikking. Vandaag is het Jan die kookt. Hij heeft een heerlijke vissoep gemaakt van verse vis en verse groenten en kruiden.

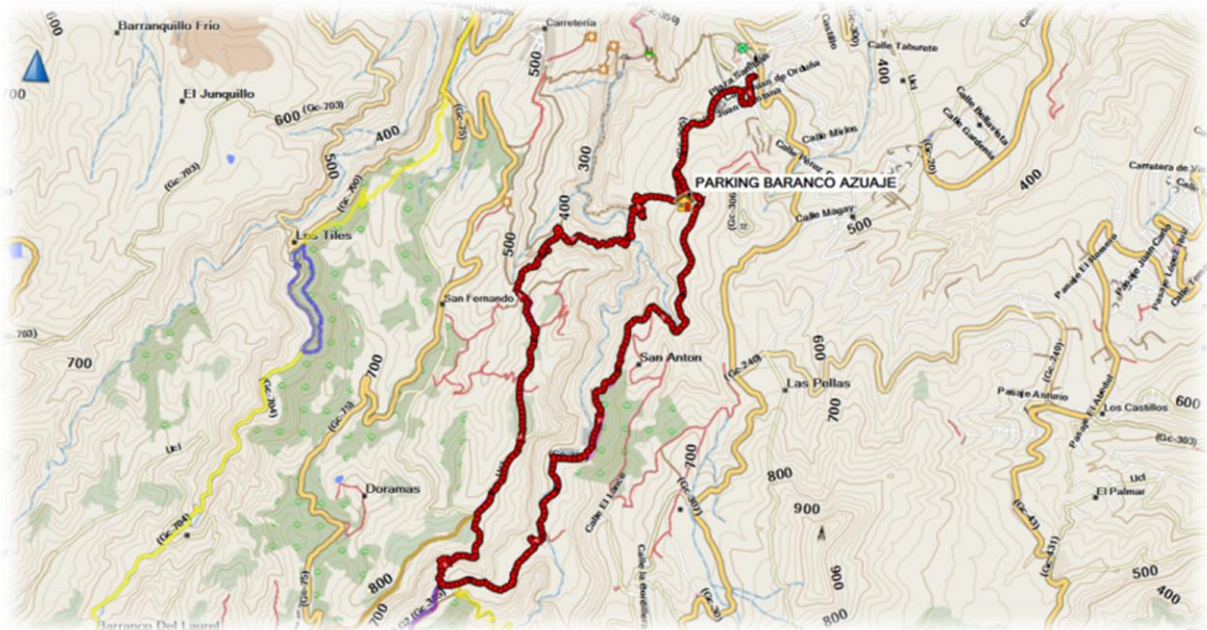

Meer moet dat niet zijn.

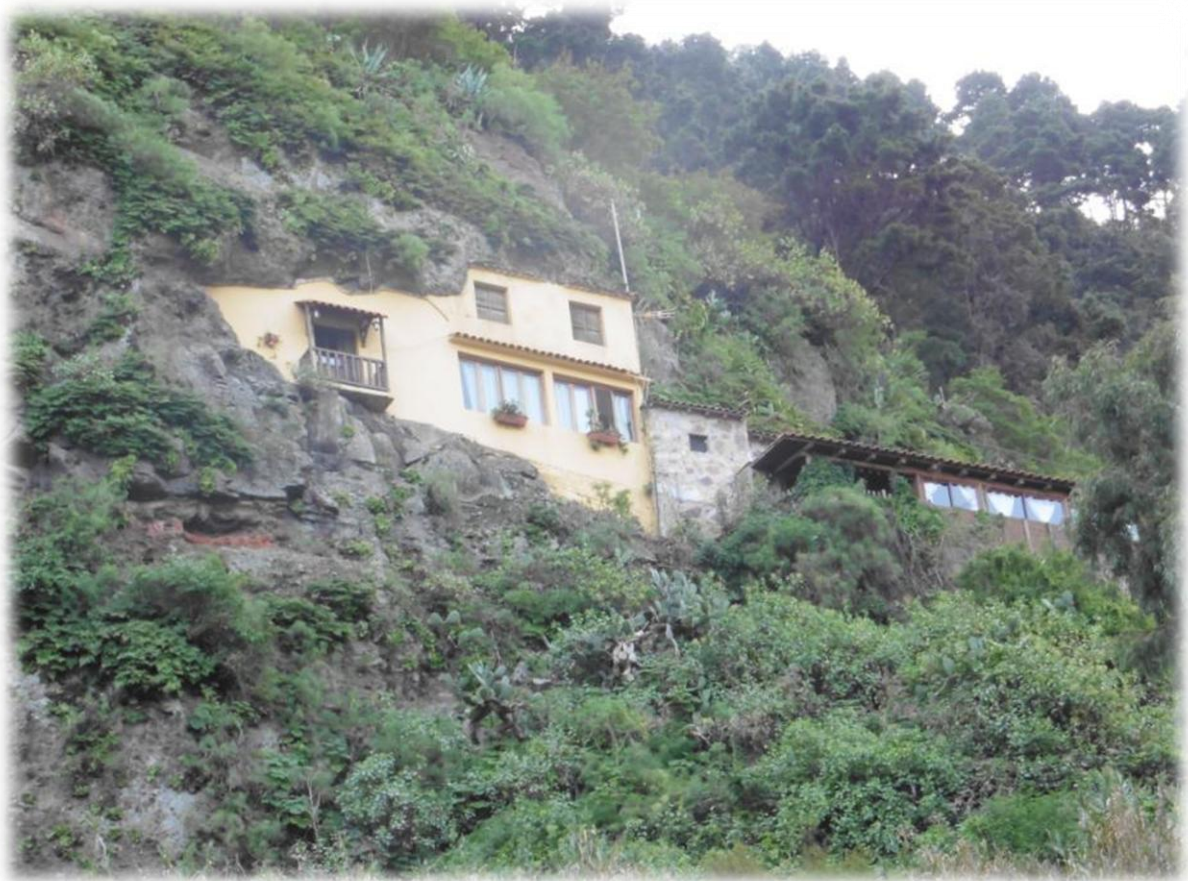

Maandag 18 januari 2015

- Soort : Luswandelung
- Plaats : Firgas
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 4 uur

Vandaag doen we de wandeling nr. 60 uit de Rother wandelgids. Het is een wandeling door de Barranco van Azuaje. Dat is een altijd groene kloof gelegen in het natuureservaat Azuaje.

Het is een door rotswanden omsloten kloof met bijna jungle-achtige vegetatie van bamboe en laurierbomen, wilgen en varens.

De *Strelitzia reginae*, ook wel paradijsvogelbloem, papagaaienbekken of vogelkopbloem is een forse, tot 2 m hoge, overblijvende plant. De bladsteel is tot 1,2 m lang. De bladeren lijken op die van de banaan (is er trouwens ook familie van) en groeien in twee rijen.

Laurierbomen kunnen tot meer dan 100 jaar oud worden. Het blad wordt in de keuken gebruikt als kruid. In de klassieke oudheid was laurier een symbool voor de overwinning.

Overwinnaars werden getooid met een lauwerkrans, gemaakt van laurierbladeren. In stripverhalen wordt Julius Caesar dan ook altijd met een lauwerkrans afgebeeld.

De term laureaat is een overblijfsel van deze symboliek. Verder zijn nog een aantal uitdrukkingen op laurier gebaseerd, bijvoorbeeld "op zijn lauweren rusten", "gelauwerd zijn", "lauweren oogsten".

Bamboe behoort tot de familie van de grassen en komt in heel veel streken voor. Bamboe bloeit zelden, zowat één keer om de 150 jaar. Maar als bamboe eenmaal bloeit dan is dit nagenoeg wereldwijd. Nadien sterft de plant af.

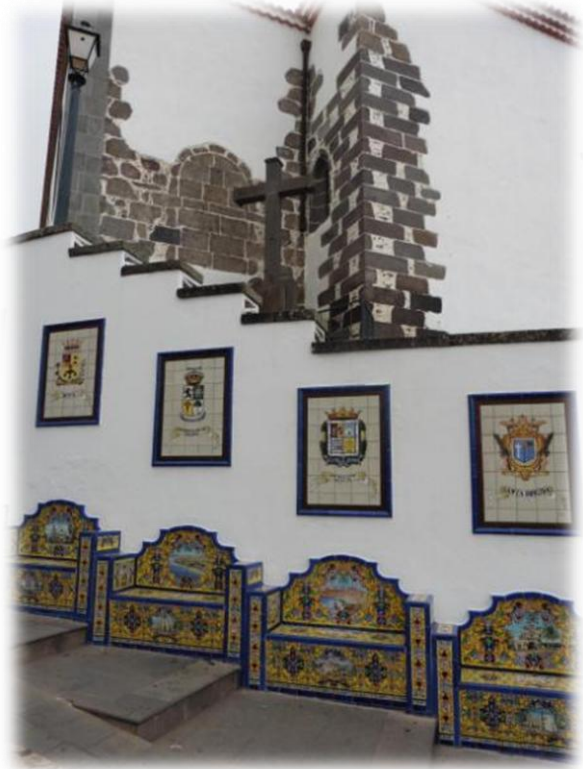

Voor biologen is het nog steeds een raadsel hoe het komt dat alle bamboeplanten gelijktijdig bloeien en hoe het komt dat daar zowat 150 jaar tussen zit.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het dorpje Firgas. Vooral het oude centrum is meer dan een bezoekje waard. De vroegere Calle Real (Koningsweg) in het centrum is een voetgangersgebied waarvan de vrij sterke helling is gebruikt voor de bouw van een 30 meter lange uit lokale steen opgetrokken, getrapte waterbron. Tevens zijn de 22 wapens van alle gemeenten op Gran Canaria aangebracht, naast het wapen van het eiland zelf. Verder ziet men op de grond afbeeldingen van alle zeven Canarische Eilanden, met hun wapenschilden en karakteristieke landschappen.

De kerk van San Roque is zeker een bezoek waard. De kerk is gebouwd op de ruïnes van de eerste kapel van San Juan Ortega, uit het jaar 1502 en stond naast een, inmiddels verdwenen, Dominicanenklooster.

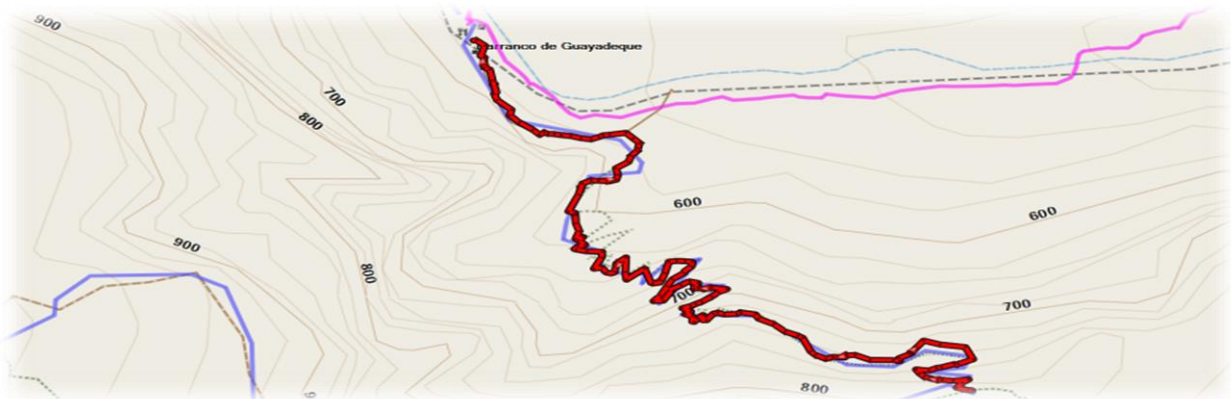

In de buurt van de Plaza de San Roque staat een stenen fontein die is gebouwd ter gelegenheid van het vijfhonderdjarig bestaan van Firgas. Er zit letterlijk muziek in deze fontein die speelt met een aantal verschillende elementen van water en licht.

Dinsdag 19 januari 2015

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Cuevas Bermejas
- Afstand : 3 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 2 uur

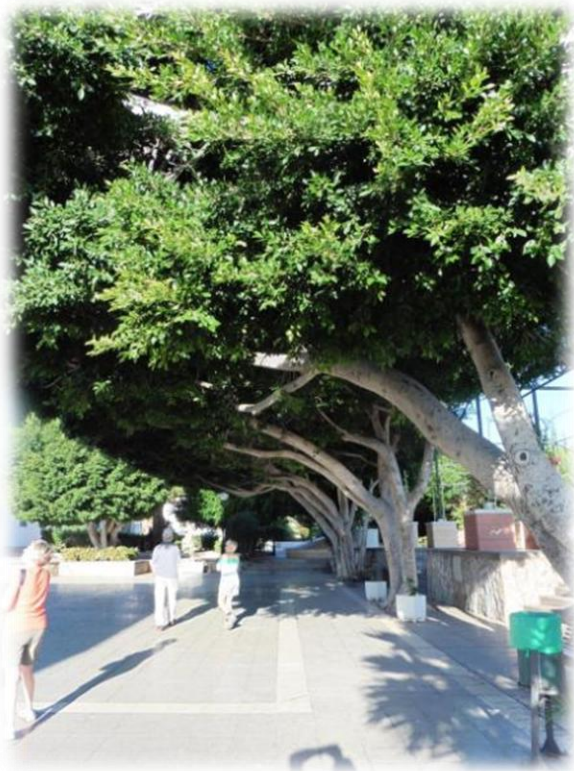

Vandaag doen we wandeling nr. 71 uit de Rother wandelgids. Deze wandeling begint in de buurt van Agüimes en omdat het toch maar een korte wandeling is brengen we alvast al een bezoek aan Agüimes.

Agüimes staat er om bekend een museum te zijn in open lucht. Men heeft dan ook talloze beelden aangebracht in het straatbeeld.

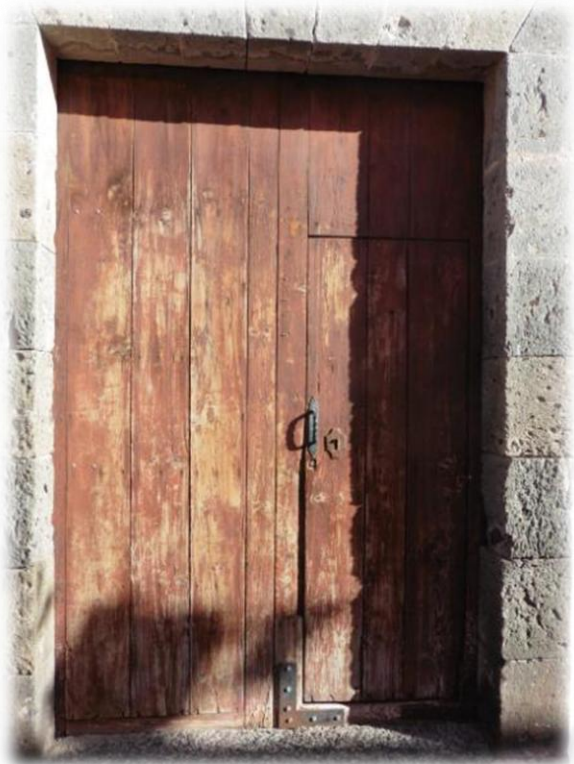
Aan het sfeervolle Plaza de Rosario staat de Iglesia de San Sebastián. Hier is van 1796 tot 1940 aan gebouwd. De monumentale kerk heeft door de torens en koepels wel wat weg van een moskee.

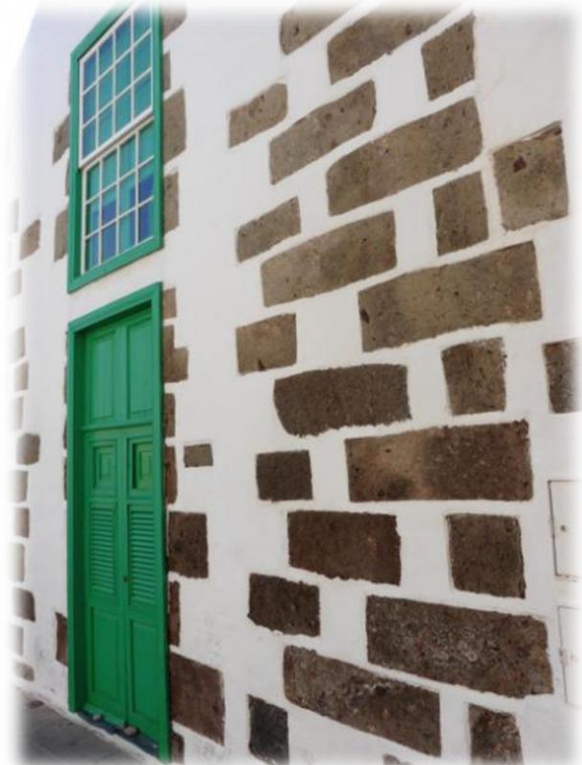
's Avonds is de omgeving van de kerk sfeervol verlicht en is het Plaza del Rosario een sociale ontmoetingsplaats voor de inwoners.

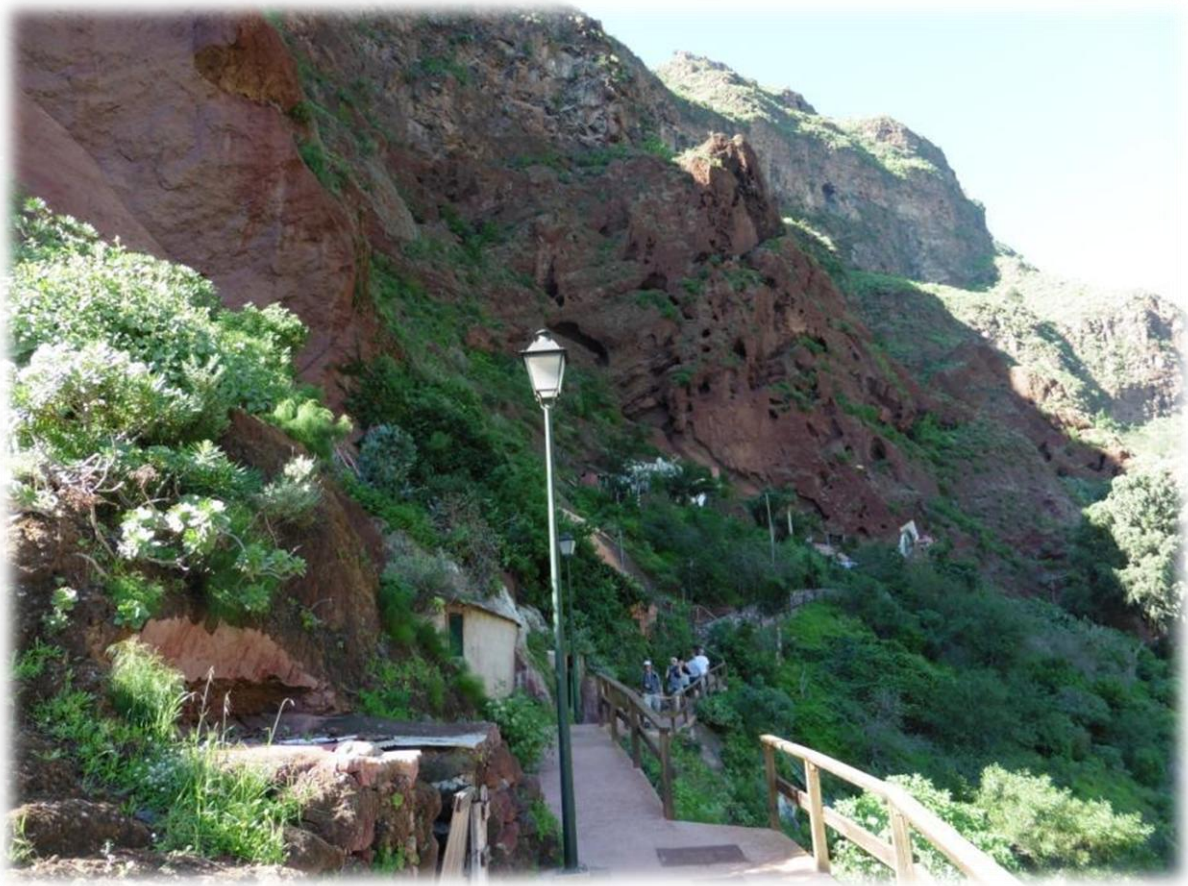
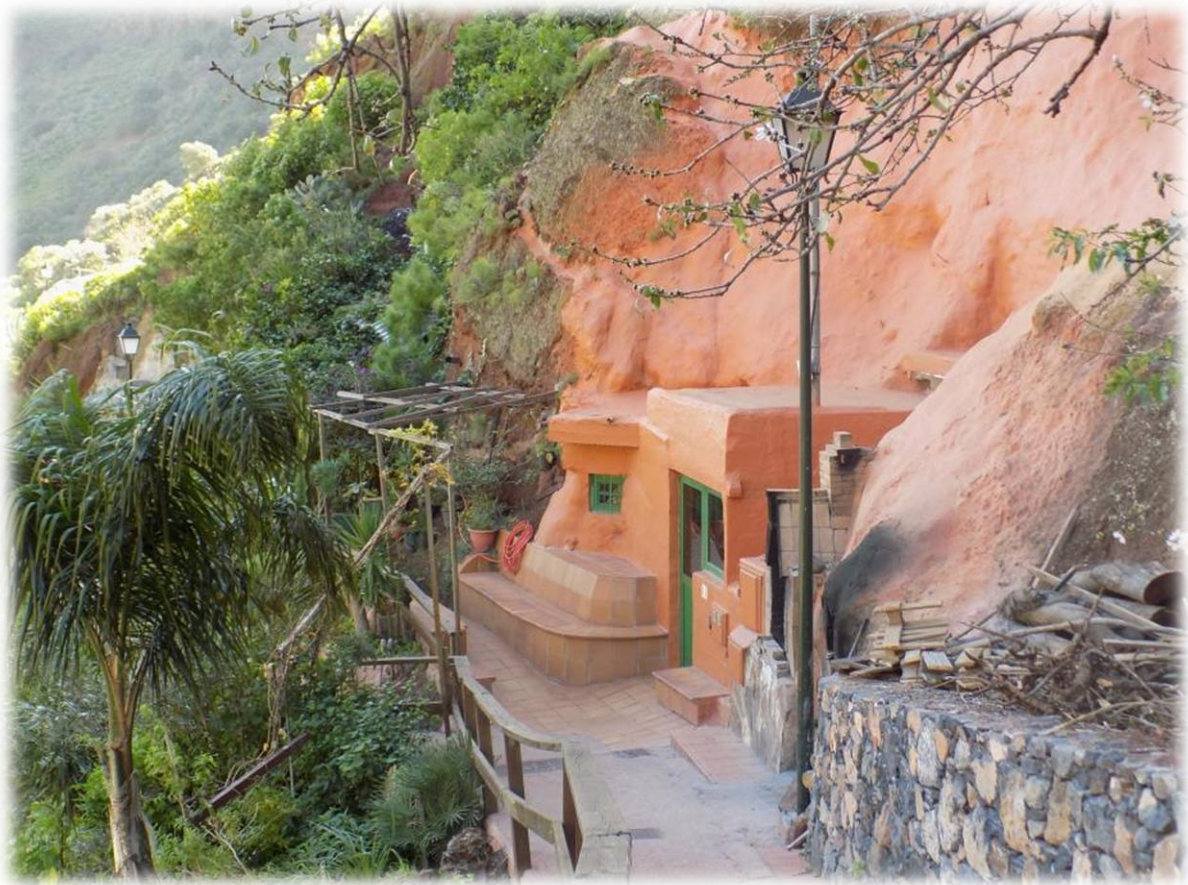
De inwoners van de stad leven voornamelijk van de landbouw en het kweken van cactussen. Zij hebben een groot historisch besef. Om hun cultureel erfgoed te behouden, restaureren ze de huizen en straten zo veel mogelijk in de oorspronkelijke stijl en zijn de straten van Agüimes brandschoon. In een van de zijstraten staat ook een ezel.

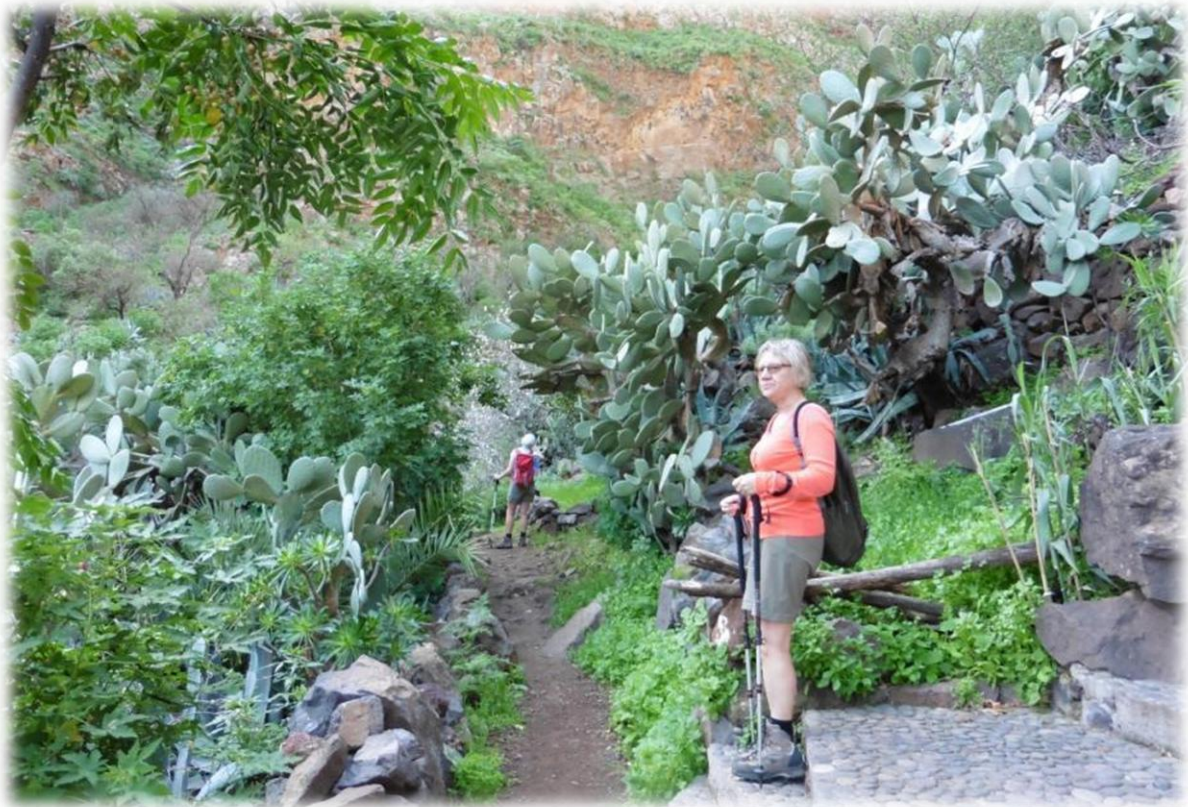

Na ons bezoek aan Agüimes beginnen we aan onze wandeling langs een steile rotswand naar een bergkam. Het gehuchtje heeft de naam Cuevas Bermejas wat roodkleurige grotten betekent.

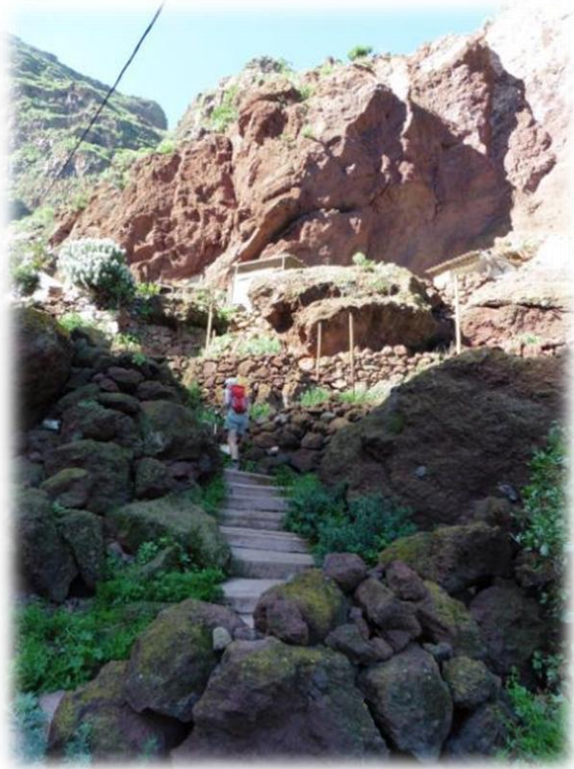

Hier leven de mensen, net als hun prehistorische voorvaderen, nog in grotten.

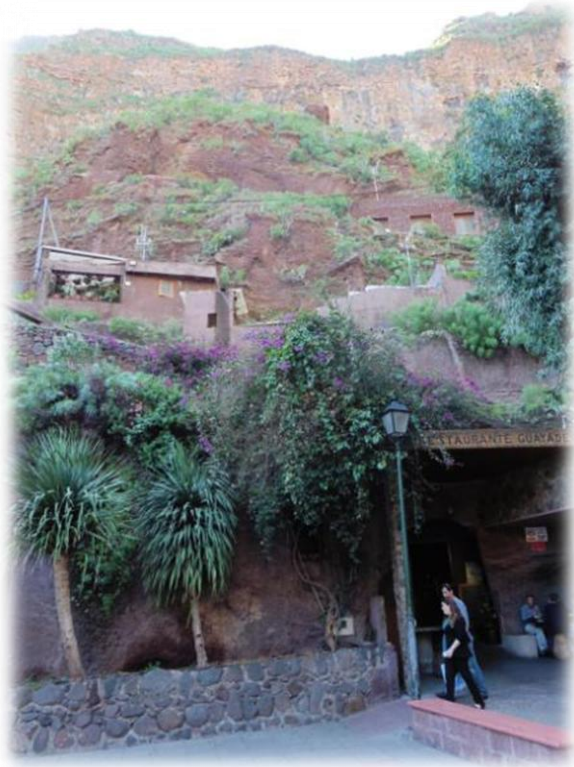
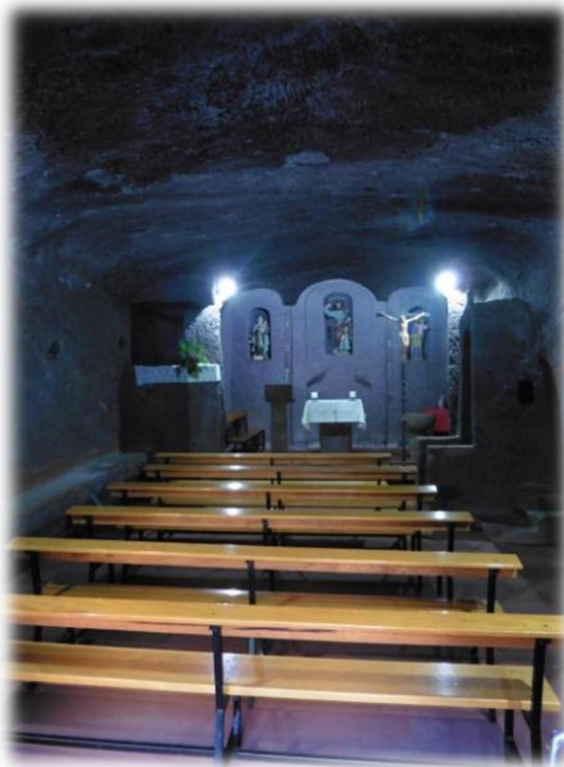

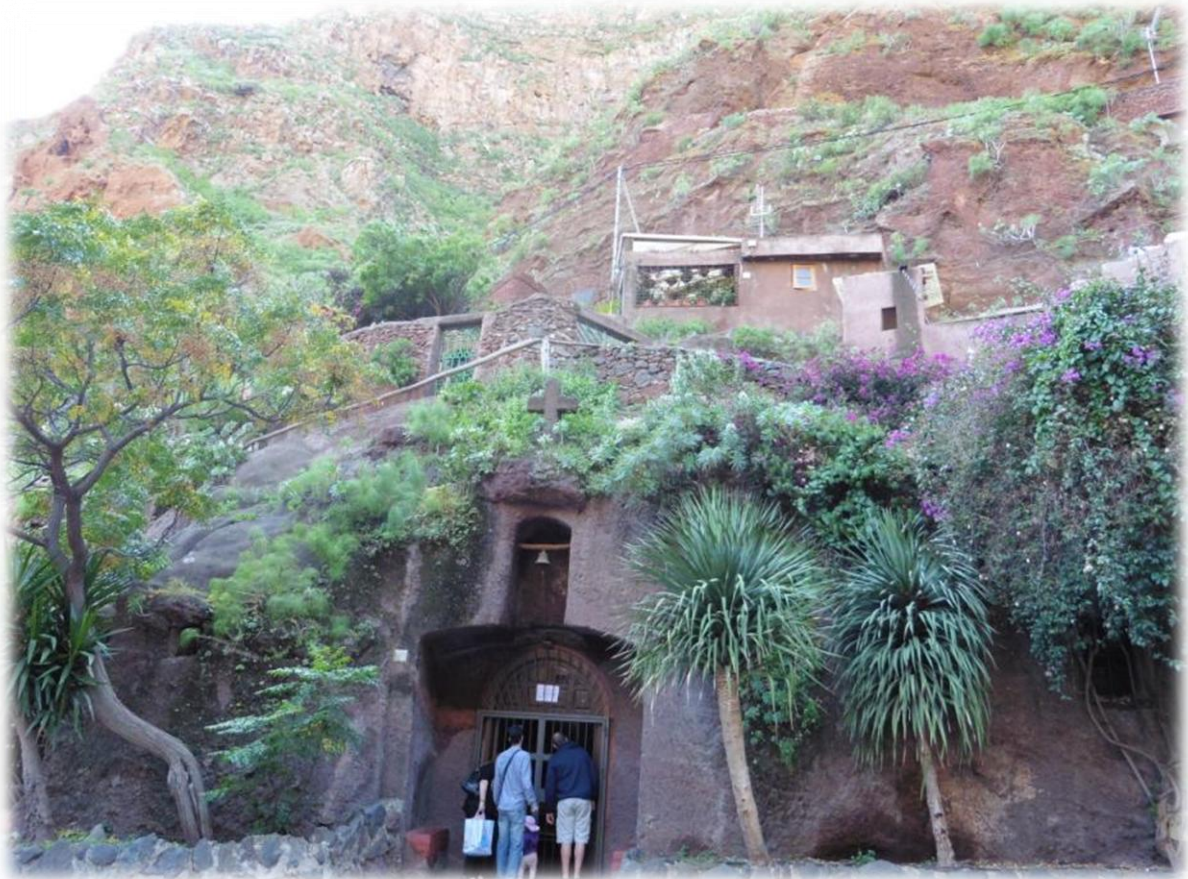
De weg is kort maar steil. Het is nauwelijks voor te stellen dat er een pad is langs deze rotswand.

Zelfs de dorpsbar en de piepkleine kapel van San Bartolomé zijn in de roodkleurige rots uitgehouwen.

Na onze wandeling keren we terug naar Agüimes om er rustig het stadje te verkennen. Deze morgen zijn we er nogal gehaast doorgegaan.

Palstelkleurige huisjes en muurschilderingen geven het stadje een exotische tint.